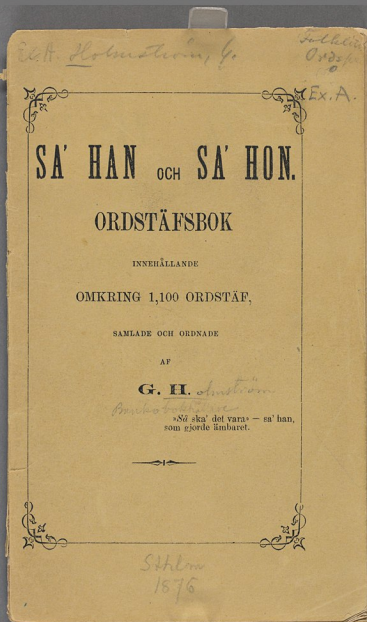

/ Holmström, G.

Sa' han och sa' hon :

Tryck 18 E Br. 1876

Tillkomstår 1876

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

E. H. Holmström, G.

*Förläggare
Ordstäfs*

Ex. A.

SA' HAN OCH SA' HON.

ORDSTÄFSBOK

INNEHÅLLANDE

OMKRING 1,100 ORDSTÄF,

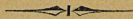
SAMLADE OCH ORDNADE

AF

G. H. *Holmström*

Banksbokhandlaren

»Så ska' det vara» — sa' han,
som gjorde ämbaret.

*Stockholm
1876*

SA

Kungl. biblioteket

0 0000 000104177

SA' HAN OCH SA' HON.

ORDSTÄFSBOK

INNEHÅLLANDE

OMKRING 1,100 ORDSTÄF,

SAMLADE OCH ORDNADE

AF

G. H.

»Så ska' det vara» — sa' han,
som gjorde ämbaret.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS J. W. HOLM,
1876.

Af
erhållit
på L.
haltiga
än 3,16
Af
utgifvan
samling
som fö
serie a
Dessa
och al
gifna,
Då
dan fö

Företal.

Af ordspråk hafva vi under årens lopp erhållit flere samlingar i tryck och senast den på L. J. Hiertas förlag år 1865 utgifna rikhaltiga samling, som icke upptager mindre än 3,160 stycken sådana.

Af ordstäf har deremot, så vidt det är utgifvaren bekant, ännu ingen annan ordnad samling blifvit till trycket befördrad, än den, som för några år sedan, genomgick en kortare serie af den roliga tidningen Söndags-Nisse. Dessa ordstäf lära väl sedermera i samlad och alfabetisk ordning blifvit i bokform utgifna, men uppgå icke till större antal än 600.

Då nu utgifvaren lyckats få begagna en redan för många år sedan af enskild person på-

börjad och allt sedermera flitigt fortsatt större samling af ordstäf, har han också trott sig genom deras utgifvande i tryck skola intressera den större allmänheten, som vet att uppskatta ett gladt skämt och en oftast verklig humor.

Det är i detta hopp, som förevarande lilla arbete nu rekommenderas hos läsaren, med önskan att icke blifva alltför strängt bedömdt.

»All
sig i v
»Adj
att mi
galten.
»Akt
»Allt
piskade
»Allt
af!» —
»Ald
stacken
»Arc
såg på
»All
när de
»Ah
»All
flickan
»All
skoper
»Al
pade

»Alla barn i början», — sa' gumman, satte sig i väfstolen.

»Adjö, fader klockare, helsa mor och säg, att mig tog hon» — sa' presten red bort på galten.

»Akta hufvudet!» — sa' mästermannen.

»Allt skall ske med mått!» — sa' skraddarn, piskade hustrun med alnen.

»Allt hvad man får uti sig, blir man vacker af!» — sa' flickan.

»Aldrig ett lif!» — sa' bonden, sköt i myrstacken.

»Aromatiska språng» — sa' hökar Näsbon, såg på konstberidarne.

»Allting har en öfvergång» — sa' räfven, när de flådde'n.

»Ah! ha!» — sa' Casorti.

»Allting klär ett vackert ansigte» — sa' flickan, profvade de nya skorna.

»Alltid träffar jag dig» — sa' f—n till biskopen.

»Alla måner hjälpa» — sa' myggan, hop-pade af lasset.

»Anfäkta det snuset» — sa' f—n, när de sköt'en i näsan.

»Ach Gott!» — sa' tysken, fick spö.

»Allting har en anledning» — sa' Luudahl, telegraferade vilse till hustrun.

»Allting annat, men intet det» — sa' flickan om kyssen.

»Allting på stort», sa' tiggaren, dansade i förstugan.

»Aber» — sa' tysken, fick se en aborre.

»Alltid ska' det vara djefligt för mej» — sa' bonden, blef utan vin vid nattvardsgången.

»Anfäkta det snuset» — sa' Backman.

»Aldrig ur fläcken» — sa' länsmannen, låg i diket.

»Akta glaset» — sa' gumman, slog ändan i isen.

»Allting bör hafva sin tid» — sa' han, som satt och gäspade.

»Aldrig får man vara i fred för sina vänner» — sa' grisen, då kråkorna åto upp hans mat.

»Aldrig har jag vetat, hvad drag är, förrän jag fick måg i huset» — sa' gumman.

»Andakten är allmän» — sa' hunden, stod vid kyrkdörren och tjöt.

»All vår början är svår» — sa' dansmästaren, skulle lära gåsen gå ut med tårna.

»Alltid en säng mindre att bädda upp» — sa' flickan, lade sig på höskullen.

»Al
de frå

»Ak

— sa'

»Ad

barnet

»All

vara t

henne

»B

Ärlig.

»Blå

Bloms

»Bä

stade

»Be

i skot

»Bä

kan or

»Bit

»Be

»Bä

ballon

»Bl

samma

»Bä

torkad

»Be

kort

»Alltid mår man något» — sa' hon, som de frågade om helsan.

»Akta fötterna, annars så trampar jag dem» — sa' katten åt kon.

»Adjö, sa' lilla Lotten» — sa' pigan släppte barnet i sjön.

»Allez vous en» — sa' krögerskan, som ville vara fin, till barnen, när de kommo in till henne i krogrummet.

»**B**ättre lycka nästa gång» — sa' Jakob Ärlig.

»Blås Kajsa! kör i vind!» — sa' skeppar Blomster.

»Bättre sent än aldrig» — sa' käringen kastade gästen efter i ugnen.

»Begriper ni chäsen?» — sa' han, som åkte i skottkärran.

»Bättre och sämre har jag känt» — sa' flickan om karlarne.

»Bit inte i'en» — sa' Westman om karbasen.

»Bekänn» — sa' käringen, piskade hönan.

»Bättre upp!» — sa' katten, satt i luftballongen.

»Blif vid din brädd» — sa' käringen, åt ur samma fat med grisen.

»Bättre brödlös än rådlös» — sa' käringen, torkade bordet med katten.

»Bekänn kort, tjufgubbe» — sa' pojken, spelte kort med far sin.

»Bättre ondt ha än ondt mista» — sa' gumman, när gubben dött.

»Bien» — sa' Pelle, bet i osten.

»Bättre upp» — sa' skeppar Larsson, när skutan sjönk.

»Blåsen nu alla» — sa' musikaliska skomakaren, när han blåste ensam.

»Bättre bot än bar sida» — sa' gumman lappade kjolen.

»Botten upp!» — sa' skepparen, när skutan sjönk.

»Bäst vi gå, så lukta vi» — sa' gumman gjorde sin dödsbetraktelse.

»Bjud mig en gång till» — sa' rospiggen stod och krusade.

»Betalt som qvittras» — skref skomakær Lärka.

»Beslut och handling äro ett» — sa' domaren skref utslaget.

»Bäst att tiga» — sa' han, som redan sagt allt hvad han visste.

»Bra smakar han och godt gör han», — sa' läsarpresten om supen.

»Bildnings-cirkeln's näsduk» — sa' han, som snöt sig i fingrarna.

»Bättre sent än aldrig», — sa' gumman, gick till kyrkan sedan gudstjensten var slut.

»Bjud de andra herrarne» — sa' länsmannen om thévattnet.

»Blod
lusen.

»Bi k

»Bättre
blef kon
gen.

»Bätt
alls» —

»Biar
sa' vestg

»Begr

»Det
förhållan

»Det

»Det

råttlorta

»Det

om tupp

»Det

sen spr

»Det

fick en

»Det

stad utl

»Det

i klaver

»Du

— sa'

»Blod för blod» — sa' hammbusen, dräpte lusen.

»Bi kun lid» — sa' dansken skulle hängas.

»Bättre sent än aldrig» — sa' hon, som blef konfirmerad, när hon gifte sig andra gången.

»Bättre en gammal spis än ingen kakelugn alls» — sa' han, som gifte sig med kärningen.

»Biar det här länge, så blir la' jag all'» — sa' vestgöten, fick prygel.

»Begriper ni» — sa' Carl Johan.

»**D**et är medelpunkten af menskliga lifvets förhållande» — sa' Liljerothen.

»Det va' flappant» — sa' hökar Lundholm.

»Det är appartogryn» — sa' hökarn om råttlortarne.

»Det va' mej en rolig sate» — sa' Gleisman om tuppen.

»Det va' hemskt» — sa' Rydingen, då hön- sen sprungo ikull honom.

»Det gick ett tu tre» — sa' vaktmästarn fick en spark.

»Det anade mig» — sa' hau, som blef ka- stad utför trapporna.

»Det låter något» — sa' bonden, trampade i klaveret.

»Du är så full, att jag inte kan se dig» — sa' den ene fulle åt den andra.

»Det är årets tid» — sa' bonden, sådde ärtorna i snön.

»Det är långt härifrån och dit» — sa' gumman, pekade på månen.

»Det bär åt helvete, pojkar, följ med» — sa' kantorn, då sången gick sönder.

»Den vägen bär åt helvete» — sa' bonden om kyrkvägen.

»Det va' en faut» — sa' slagtarn, slog oxen i ändan.

»Det går efter gehör» — sa' tornväktaren, tutade galet.

»Det rör mig ej» — sa' åkarn, när mårren bet honom i träbenet.

»Det angår mig ej» — sa' kyparn om märseglet.

»Det är både ynkligt och löjligt» — sa' pojken, såg far sin hängas.

»Den, som väl låge» — sa' den late, satt på sängkanten.

»Det var ett sjudjefla hopp, det var väl att pipa höll» — sa' dalkarlen, föll ut genom tornluggen.

»Det var f—n» — sa' Filén, tittade i kirkarn och bleknade.

»De' ä' otäckt!» — sa' flickan, fick agnar in på bara kroppen.

»De' inte lite det» — sa' Sara om hålet.

»Delikat föda» — sa' Plissant om metmaskarne.

»Det va
mannen ö
»De' är
pojken om
»Det är
när fästme
»Det är
»Det ä
det var sl
»Det va
örfilen.
»Det va
ten gör»
hofrättens
»I et pa
på grund.
»De' ä'
borna.
»Det är
gelmark.
»Det gel
ren.
»Det va
lig» — sa
»Det va
af sig näs
»De' ä'
»Det är
»Det är
svor.

»Det var numro ett» — sa' fan ka tade läns-
mannen öfver gärdesgården.

»De' är strunt allt hvad faster har» — sa'
pojken om selpinnarne.

»Det är slut» — sa' Brandes om kärleken,
när fästmöu dött.

»Det är starkt» — sa' bonden om thévattnet.

»Det ä' fint» — sa' bonden om snuset, då
det var slut.

»Det var parti uliert» — sa' Tempelman om
örfilen.

»Det var f—n så fina streck kongl. hofrät-
ten gör» — sa' bonden om klocksträngen i
hofrättsens sessionsrum.

»I et pallrar och går» — sa' rospiggen stod
på grund.

»De' ä' bara russin» — sa' bagarn om bob-
borna.

»Det är differens på åtskilnad» — sa' Fo-
gelmark.

»Det ger sig väl i ändan» — sa' repslaga-
ren.

»Det var fan till bössa, jag tror ho' är ihå-
lig» — sa' bonddrängen om musköten.

»Det var nära ögat» — sa' den, som sköt
af sig näsan.

»De' ä' på punkten» — sa' Björnberg.

»Det är jemnt» — sa' Klingberg.

»Det är min talan» — sa' käringen, satt och
svor.

»Der ha vi ägget» — sa bonden, letade i höet.

»Deri ligger det» — sa' Pechlin pekade på nattstolen.

»Det är nobelt» — sa' pigan om klädnings-tyget.

»Det är lögn, pigor» — skrek köksan.

»De' va' lögn» — sa' Olle, hviskade åt mor sin.

»Det gör ändå hvad det kan» — sa' gumman, skulle gifta om sig.

»Det smakar ändå fogel» — sa' gumman, kokade soppa på stören, hvarpå skatan suttit.

»Det smakar ändå kar!» — sa' flickan, kysste tuppen.

»Den, som det hade» — sa' gumman om pepparrotsköttet.

»Det der var en annan mössa» — sa' gumman fick tag i den.

»Det var gentilt» — sa' Dybergen om gröten.

»De' ä' våran kyrkväg» — sa' bonden om vägen till helvetet.

»De' ä' Fistula in ane» — sa' quacksalvaren om finnen på näsan.

»De' ä' säkert» — sa' tysken Winckler.

»Det är som man tar det» — sa' Massman.

»Det är otur» — sa' han, som tappade galoscherna.

»Det är detsamma hvad jag lider, bara min granne har ett dagligt helvete» — sa' Bergman.

»Det
sa' f—

»Det
lade gr

»Det
»Det

se Åmä
»Det

ganiste
»Den

gumma
»Du

lans» —
»Det

den, so
»Du

kakelug
»Det

»Det
sa' de

»Det
sjön.

»Det
eld i h

»Det
visan.

»Det
»Det

fick sp

»Det är mycket smått och godt här» — sa' f—n tittade i bibeln.

»Det var strunt till fisk» — sa' bonden fjäl-lade grodan.

»Det tar sig» — sa' pojken om skrika.

»Det var ändock något» — sa' han, som fick se Åmål.

»Det var mig en hårdspelt sate» — sa' or-ganisten om kyrksalmen.

»Den, som nu bara hade sura ben» — sa' gumman, hittade plåstret.

»Du är lycklig du, som inte har någon ba-lans» — sa' kronofogden om den fulle.

»Det vill jag aldrig ha nämndt» — sa' bon-den, som stulit vantarne.

»Du säger lergök, men menar åsna» — sa' kakelugnsmakaren.

»Det var bussigt» — sa' Bergströmen.

»Det var fan till gata att vara krokig» — sa' den fulle, sträfvade att komma hem.

»Det går väl öfver» — sa' bonden körde i sjön.

»Det är bra som det är» — sa' bonden hade eld i håret.

»Det hör inte hit» — sa' Platin om rätt-visan.

»Det hör till saken» — sa' sotarn om skrika.

»Detta skall vara det med» — sa' tjuften fick spö.

»Det är inte långt emellan hvarfven» — sa' kärigen satt på qvarnstenen, som var i gång.

»De äro så sura», sa' räfven om rönnbären,

»Den spiken drog» — sa' timmermannen stopp'an i fickan.

»Det hade jag intet trott» — sa' bonden, välte med vagnen.

»Det tar väl en gång slut» — sa' fan om böndagarne.

»De här 7 åren gå väl snart», — sa' lärpojken, fick stryk första dagen han var i läran.

»Det blir allt värre och värre» — sa' katteu, satt i ugnen, då man började elda.

»Det är väl ändå ej så hett i helvetet, som presten målar ut det» — sa' gumman.

»De äro allt lugna att ha» — sa' bonden, om ögonbrynet. (om manschetterna).

»De ä' läskande» — sa' judinnan åt rökta skinkan.

»Det är *min* hemlighet» — sa' Fornander om sköldfartygen.

»Det var ett litet helvete i godt stånd» — sa' Montenelle om fyrverkeriet.

»Det är konstiga bref far min skrifer, bara förmaningar, men inga penningar» — sa' studenten.

»Det var aldrig värdt» — sa' Rosenthal.

»Det jag ämnat mig, det ska jag ock» — sa' gumman, sökte efter kalfvarne.

»Det
pojken, s

»Det
gumman.

»Det ä
var.

»Det
gaf grisen

»Det
sade fel

»Det ä
då man

komma.

»Dank

»Det
ringen,

»Du
gumman,

»Dit ä
på sned.

»Det
igenom h

»Det
sten, ko

»Det v
sa' prest

»Det v

»Dyra
ut sväge

»Det svider, men det svider godt» — sa' pojken, söp bränvin.

»Det är just knepet att bli salig» — sa' gumman, tog Mattvarden två gånger på en dag.

»Det är rörande» — sa' gumman, sålde slevvar.

»Det kommer ändå igen» — sa' gumman gaf grisen fläsk.

»Det var ändå nära» — sa' hon, som gissade fel på udda och jemnt.

»Det är för mycket begärdt» — sa' tjuften, då man bad honom vänta tills polisen hann komma.

»Dauk» — sa' tysken, fick ett ljus.

»Det var värst för honom sjelf» — sa' kärningen, när man beklagade hennes mans död.

»Du förstår väl gyckel, din stolle!» — sa' gumman, vred nacken af tuppen.

»Ditåt lutar det» — sa' Grönlundskan, gick på sned.

»Det ryser i mig» — sa' gardisten, gick igenom hasselskogen.

»Det var en sjuhelvetes mängd» — sa' presten, kom in i himmelriket.

»Det var mig lika kärt som oförmodadt» — sa' presten kom in i himmelriket.

»Det var mum» — sa' f—n tuggade nubb.

»Dyra anförvandter» — sa' Carlgren, körde ut svägerskorna.

»Det är detsamma, bara det går» — sa' plåtslagaren, ramlade utför taket.

»Det der gick på knep» — sa' skraddaren, när hönan sprang omkull honom midt på torget.

»Drick ur tåren» — sa' bonden, vatnade hästen i sjön.

»Den kan väl bli nyttig till något» — sa' flickan tog med sig vaggan.

»Det är ingen ordning i det här huset» — sa' katten blef utkörd på julafton.

»Dygden får alltid sitta emellan» — sa' fan, satt emellan två prester.

»Det både värmer och kläder» — sa' frun om löständerna.

»Det der var bot för loppor» — sa' drängen då dejan drunknade.

»Du är rolig, du bror» — sa' Fastborg åt grisen.

»Det går ändå an, att det icke var en ko» — sa' bonden, miste hustrun.

»Det går till en tid» — sa' bonden körde sjön på midsommarsdagen.

»Det här ger inte bröd» — sa' tiggaren, stod på logen och tröskade.

»Det där var ett bra spratt för vägglössen» — sa' bonden, då stugan brann.

»De ä' händer» — sa' rospiggen sköt kråkan.

»Det är en pittoresk syn» — sa' flickan, såg studenterna bada.

»D
xorna

»D
fätt s

»D
din, r

»D
fan, f

»D
bastu

»D
»D

när p
»D

sir i
»D

qvast
»D

stulna
»D

måna
»D

harfv
»D

grädd
»D

den,
»D

kasta

»Det var piquant» — sa' Smitten om byxorna.

»Det ger mans ingenting» — sa' juden, hade fått spö.

»Det var ändå en liten glädje» — sa' Brodin, när hustrun dog i barnsäng.

»Detta var mig en ny sorts djefvul» — sa' fan, fick se sotarn.

»Det är Gudi nog» — sa' pojken, om risbastun.

»Den i mej» — sa' flickan om obeliskens.

»Det faller i god jord» — sa' klockaren, när presten tumlade i grafven.

»Det är lite det tål» — sa' pojken slog far sin i hufvudet med yxen.

»Det der ä' ett knåpgöra det med» — sa' qvastgubben åt urmakaren.

»Det är gifvet det» — sa' tjuften om det stulna.

»Det är inte värdt att spara katten i slagtmånaden» — sa' käringen, slagade katten.

»De många herrarne» — sa' grodan, när harfven gick öfver henne.

»Det lyckas inte» — sa' bagaren, skulle grädda bullarna i solvärmen.

»Det var mig en god lättnad» — sa' bonden, när hustrun kom in på vatten och bröd.

»Det är inte borta för det» — sa' gumman kastade mjölet under bordet.

»Det blir väl fler stämmor» — sa' bonden, söp upp mantalspengarna.

»Det blir väl någon rå» — sa' gumman, gräddade pannkakor.

»Det var besynnerligt» — sa' han, som ville låna pengar, men inga fick.

»Det är bråte, som briuner» — sa' käringen, tände eld i håret.

»Det är nytt mod» — sa' han, som knöt halsduken bak i nacken.

»Der har du tillbaka på riksdalern» — sa' Strömmen, slog mor sin på truten.

»Dumma hund» — sa' Pelle Stenberg.

»Da capo» — sa' bonden, fick örfln.

»De brukas olika» — sa' Reutermark om näsorna.

»Den går långt» — sa' Tempelman, när peruken blåste af honom på isen.

»Den var både stark och god» — sa' flickan om kolarpussen.

»Det går ledigt» — sa' pojken, när han ljög.

»Det går väl an att blanda ibland» — sa' hon, som trallade i kyrksången.

»Det ser bra ut, när släkten följes åt» — sa' gubben drog gumman i håret.

»Det ska bli till gröt» — sa' pigan, hemtade vatten i lergropen.

»Det var mig en rolig djefvul» — sa' gar-
disten om psalmboken.

»Det är ett kärt besvär» — sa' gubben, pi-skade hustrun.

»Det magen har, så har han» — sa' bonden, åt upp åtta dagars matsäck på en gång.

»Det var ett sätt att bli salig i hast» — sa' gumman, åt upp psalmboken.

»Duger hon inte till annat, så duger hon väl till ljusstake» — sa' f—n, vände upp och ned på käringen.

»Det blir ändå ingenting af, förrän jag kommer» — sa' han, som skulle hängas.

»Det var en annan femma» — sa' bonden skref en sjua.

»Det drar» — sa' bonden åkte i piunskrin-dan.

»Det kan jag göra tryggt» — sa' boktryc-karen.

»Det var ett godt skjutsande» — sa' pojken, sköt mor sin i sjön.

»Det var fan till tag» — sa' Munter, miste hustrun.

»Det var jemt mitt behof» — sa' Betsen, åt upp kalfven till frukost.

»Det var knuten» — sa' skomakaren, tog loppan på beckträden.

»Det var starkt» — sa' bonden, drack sked-vatten.

»Det duggar jemt» — sa' länsmannen om mutorna.

»Det har ingen fart» — sa' han, som kysste syster sin.

»Det kännes liksom lite gråkallt» — sa' kärningen, satt naken på isen.

»Du är så sölig om munnen, min lilla vän» — sa' Lundahl åt suggan.

»Det är inte så noga med en näfve minuter» — sa' skepparn, tog mått med fingrarne i sjökortet.

»Den der råd lyder, är vis» — sa' pojken, som stal på uppmaning af far sin.

»Det brukas så olika» — sa' pojken, när presten helsade på honom.

»Det går en oro genom tiden» — sa' urmakarn, blef bysatt.

»Det går så länge det går» — sa' bonden, försökte laga fickuret.

»Det der lägger jag mig inte uti» — sa bonden när kamraten föll i drankkaret.

»Det härdar kroppen» — sa' han, som åt ståligt bröd.

»Det ska' vara hof med» — sa' Steg, sålde hästkött.

»Det är fåfängt att spjerna mot udden» — sa' skomakarn, stack sig med sylen.

»Det dröjer» — sa' fanjunkar Höijer.

»Det ska' finnas hut i hin håle också» — sa' Hjelmerus om Norrköpingsboarna.

»Det ska' vi bli två om» — sa' räfven om fårklipningen.

»Detta ger inte bröd» — sa' tiggaren, tröskade på qvasten.

»Det tjocka kostar mest» — sa' bonden, åt upp kaffesumpen.

»Det var annat malt det» — sa' gumman, brygde dricka på sådor.

»Det var fan att svida» — sa' pojken, fick stryk för det han svor.

»Det var så godt det» — sa' torparn, fick en örfil och tolf skilling i drickspengar.

»Den söta ungen» — sa' pojken om mor sin.

»Detsamma sa' jag» — sa' han, som tackade för maten.

»Det låter betänkligt» — sa' Sundberg om saligheten.

»Det är så långt till skogen» — sa' Törnberg, eldade med yxskaftet.

»Ditt lif hänger på en tråd» — sa' skräddarn, åt synålen.

»Du är mitt lif» — sa' Swedberg åt paltten.

»Det här är icke i min väg», — sa' torsken, drogs upp på land.

»Den här veckan börjas trefligt» — sa' han, som gick till döden på måndagen.

»Den något har, den något spiller» — sa' gumman, hade tre gryn i vanten och tappade två.

»Den, som hade den på en tåt och fick draga den upp och ner igenom halsen» — sa' åkaren om supen.

»Det drar i sathålet» — sa' kärringen, satt i kyrkdörren.

»Det, som mankerar i ena ändan, fallerar i den andra» — sa' bonden om timmerstocken.

»Det var ingen god tjänst» — sa' gumman fick åka en half mil för långt.

»De, som redliga vandra, skola komma till ro» — sa' skeppsbyggmästar Cimnerdahl åt lustseglaren.

»Den i mig» — sa' bagarn om galten.

»De äro ej af det vittra slaget» — sa' fransosen om åsnorna.

»Den gången slog det bra till» — sa, han, som stämde fyra och fick sjelf genstämning af fem.

»Det var hin håle» — sa' fru Stråle.

»Det har jag aldrig sagt» — sa' pojken när presten frågade honom: Hvarföre säger du: Jag tror?

»De' ä' konstiga hästar, de gröna» — sa' Massman.

»Det blir inte vackert väder, förrän det onda kommer ned» — sa' käringen, ramlade ned från taket.

»Det felet var det inte» — sa' Moberg.

»Det skulle inte förvåna mig om jag finge hufvudvärk» — sa' soldaten, fick kulan genom hufvudet.

»Det är bara den gamla vanan» — sa' skräddarn, stal tyg af sitt eget kläde.

»Dumma hund». — sa' Hultman.

»Den är gjord efter mitt eget hufvud» — sa' Nisbeth om stekpannan.

»Du nådiga sol, hvad du gassar min rygg» — sa' tiggarn, när brödpåsen brann på hans rygg.

»Die dummen Schweden — sa' Tysken fick stryk.

»Det blir derefter» — sa' presten döpte barnet för tolf skilling.

»Detta skall vara en tupp» — sa' målarn målade en sugga.

»Det, som vill följa med, så följ» — sa' drängen, åt ärter med avvig sked.

»Detta var ett roligt dricka» — sa' pojken drack jäst.

»De' va' ett uschligt tug i den der — sa' vestgöten, tvättade papperskragen.

»Djeflarnes öfversteprest Agamemnon och kämpar Achilles» — sa' Kullberg, då han skulle svära.

»Dj—lar i min själ, tre kronor i mitt svenska hjerta, älskar jag dig icke Anna Stina» — sa' gardisten, gjorde sin kärleksförklaring.

»Det går fäll inte af för hackor» — sa' bonden, tog till spaden.

»Det var just ordet» — sa' Moses.

»Det är fan, hvad en menniska kan lefva vildt» — sa' käringen, föll på hufvudet i brunnen.

»Du är slagen till en usling» — sa' tiggarn om ettöringen.

»Det gör väl godt i någon skrynkla» — sa' gumman, skulle gifta sig för fjerde gången.

»Den är riktigt ljuflig» — sa' bonden om tobaken.

»Det går allt högre och högre» — sa' bonden, trillade ned i diket.

»Det börjar bli varmt här» — sa' skraddarn brände sig på pressjernet.

»Det är alltihop qvitteradt» — sa' Forssman, slog in näsan på hustrun.

»Den ingenting lärt, han ingenting vet» — sa' sotarpojken, satte sig på rena bordsduken.

»Det var allt bra litet det der» — sa' tapetseraren, fick en örfil i liqvíd.

»Det hör till hemligheterna» — sa' han, som ingick i frimureriet.

»Den första valsen, som ska' dansas, blir en quadrilj» — sa' bagarn.

»Det ska' gå på fem minuter — och en kvart» — sa' åkarn, erbjöd sig att köra till Blåporten.

»Det är alltid min tur» — sa' han, som blef utsparkad från balen.

»Det är ute med det» — sa' han, som försökte att bära vatten i sållet.

»Det här är mitt dagliga bröd» — sa' gat-soparn, sopade gatan.

»Det kännes på lukten att här bor folk» —

sa'
lukt
»
»
bisk
»
bys
»
me
»
cent
bris
»
som
»
—
»
sa'
»
unda
»
som
»
såg
»
I
kockt
»
D
husp
»
D
S

sa' han, som kom ur skogen och kände att det luktade ladugård.

»Dig träffar jag alltid» — sa' fan åt biskopen.

»Det bästa är godt-nog» — sa' fan, tog biskopen.

»Det qvittar mig lika» — sa' han, som blef bysatt.

»Don efter person» — sa' drängen, slog oxen med högaffeln.

»Det klingar bra i mina öron» -- sa' procentarn, när hans kund klagade öfver penningbrist.

»Det hängde sig fast på mig» — sa' han, som stulit garnet.

»Det, som hjälper andra, hjälper inte mig» — sa' presten läste välsignelsen.

»Den der har hin på sina fem fingrar» — sa' gumman om kolportören.

»Den klokaste ger efter» — sa' bonden, gick undan för lokomotivet.

»Den här kåln smakar bra» -- sa' han, som åt upp fläsket, och lemnade kåln kvar.

»Det der kan jag också» — sa' katten, såg kamelen och gjorde krum på ryggen.

»De ä' inte vana vid bättre» — sa' pigan, kokte kräftorna långsamt.

»Det måtte katten lefva på räntan» — sa' huspigan.

»Det passar mig inte» — sa' Sparman.

Sa' han och sa' hon.

»Det är bra att inte ha något med detta att göra» — sa' han, som såg tre personer gå ned sig på isen och sjelf gick sin väg.

»Det är herrns» — sa' Leja, när man prutade och missbjöd.

»Det var hin till spel det här» — sa' bonden, spelade äran af sig.

»Det kan ju inte stå i evighet» — sa' murarn, när tornet ramlade.

»Dock något» — sa' pojken, bad om bakelse, men fick en örfil.

»Det går bra» — sa' arfvingen, när man frågade honom hur hans rika kusin mådde, som låg i dödsarbetet.

»Det var gentilt» — sa' Hjerstedt i tentamen om färgen på blyoxiden.

»Det både styrker och uppmuntrar» — sa' Geijer om svagdrickat.

»Det föll en stock från mitt bröst» — sa' Dickson.

»Det är vackert så» — sa' Sehlstedt.

»Der har jag för troheten» — sa' Billingen, satte sillbenet i halsen på sig.

»Den föraktar jag» — sa' presten om hönan.

»Det slinker ned, som i en gammal menniska» — sa' Jansson om bränvinet.

»Duger inte» — sa' Schrider.

»Det är samma skräp om ni köper smör af mig eller hustru min» — sa' bonden.

»Det gick an att det inte var en ko» — sa' bonden, miste hustrun.

»Det kostar på kanhända» — sa' käringen, vred nacken af tuppen.

»Det var hemskt» — sa' Rydingen, när hönsen sprungo omkull honom.

»Djeflar i min själ» — sa' bagarn, drogs med döden.

»Du är rolig du, bror» — sa' Tranberg åt grisen.

»Det gick med Hosianna på rak arm» — sa' skepparn, när peruken blåste bort med stormen.

»De' va hin håken till ferm expedition» — sa' fjerdingssmannen, blef utkastad från länsmanskontoret.

»Det, som är ondt, det spörjs nog, både läsa och annat» — sa' pojken.

»Det var både ljuflikt och njutningsfullt» — sa' Gyllenram.

»Det låter bra» — sa' Menelaus.

»De ä' lugna te' ha, sa bond' om manchetterna.

»Det är jag, som består skjutsen» — sade käringen, och hon gaf gubben en fot i ändan, så att han ramlade utför trapporna.

»Dygden får alltid sitta emellan» — sa' fan, satt emellan två prester.

»En liten tid I sen mig, och en liten tid

och I sen mig icke» — sa' presten, kröp ned i predikstolen.

»En annan gång går du hem, satbyting» — sa' karingen, slog ryggen af grisen.

»En ann' kan vara så god som en ann'» — sa' pigan, satte på sig fruns hatt.

»En suck till Gud, det är dj— i min själ rätta knepet att bli salig» — sa' vestgöten.

»En mjölnarunge kan aldrig få för mycket vatten» — sa' presten, döpte barnet två gånger.

»Ett oskyldigt nöje» — sa' presten om kortspelet, då han vann.

»En man hit» — sa' skepparn, tänkte på sin giftasvuxna dotter.

»En olycka kommer aldrig ensam» — sa' den som fick Väktaren med bihang.

»Efter befogenhet» — sa' lagmannen.

»Ett qvinnofinger drar starkare än två par oxar» — sa' mannen, när hustrun drog honom i håret.

»En härlig syn» — sa' hin, såg presten vid spelbordet.

»Ett ansvarsfullt embete det här» — sa' gardisten satte sig i postkuren att sofva.

»En god gerning får alltid sin belöning» — sa' flickan släppte in sin fästman.

»En trirolig tjenstgöring den här» — sa' gardisten, var kommenderad i kyrkan.

»En olycka kommer aldrig ensam» — sa flickan fick trillingar.

»En fluga gör ingen sommar» — sa' handlanden Broms åt bonden, som svarade: »och icke en Broms heller».

»Enligt min tanke» — sa' nämde mannen.

»Elände på elände» — sa' tiggargubben, föll omkull på tiggargumman.

»Ett underverk» — sa' presten, fattade bränvinsglaset.

»Förbannade käringdjefvel, som släppte in kattfan, som drack ur mitt gräddhelvete» — skrek käringen.

»Fort gjordt, är väl gjordt» — sa' Lundströmskan.

»Försöket gör'et» — sa' gumman bet i sten.

»Finns der något klimat, så måste det vara obetydligt» — sa' brukspatronen om Italien.

»Förbannade brödskan» — sa' Bångens Lasse, slog sönder flaskan.

»Fördömme den Guden, som tog bort min officerskadett» — sa' Stjernfeldt.

»Fan skänka efter något» — sa' Stjernsvärd, söp ut halfvan för kamraten.

»Fan i sådan hund» — sa' Spaken om hyn dan.

»Fan i min själ» — sa' bagarn, drogs med döden.

»Finemang» — sa' Mobergskan.

»Foj beder» — sa' Kilsten åt mor sin.

»Får försöka» — sa' Hoffman.

»Finns inte mer att taga» — sa' tjuften, tog visthusdörren.

»Får gå» -- sa' Corelius, släppte byxorna.

»Far skjutsar och stryk får han, men se han tål också» — sa' bondpojken om far sin.

»Frun är inte någon farlig karl» — sa' drängen åt matmodern, då han fick löfte om stryk.

»Fram med näsduken — sa' gardisten, snöt sig med fingrarne.

»Fint ska' det vara» -- sa' drängen, nyttjade urked vid en spik i stället för klocka.

»Fint ska det vara» — sa' köksan, sydde hålsöm på kökshanddukarne.

»Frisches Wetter in Schweden» — sa' tysken, frös näsan af sig.

»Flaskone gör'et» — sa' kopparslagarn.

»Far är hemma här, han får ligga hvar han vill» — sa' gumman när de berättade, att gubben låg i brunnen.

»Firabend!» — sa' tunnbindarn högg handen af lärlingen.

»Försöket göret» — sa' bagarn, sålde snuten för mandelbröd.

»Förbi» — sa Lundqvisten, drog in skylten.

»Fershek mans dock på, Schmul» — sa' juden åt kamraten, som fick spö.

»Förbannade kattfan, som drack ur gräddhelvete» — sa' kärigen, skulle ha kafferep.

»Får jag lof?» — sa' bonden, stal en stut.

»Får jag lof att säga bror» — sa' Englund, proponerade brorskål med lästen.

»Fan så konstigt, men bra att ha» — sa' bonden om ögonlocken.

»För mycket är för mycket» — sa' läns-
mannen, titulerades välboren.

»Färdig är jag» — sa' halte Jan.

»Förblindade verld» — sa' Snusbritta.

»Frihet bor i Norden» — sa' Grönvall, släppte ut grönsiskan.

»Fan i fåtöljen» — sa' Smörlund, satte sig i degträget.

»Fort går det just inte, men sakta går det» — sa' Säter.

»Får jag lefva och ha helsan, så kommer jag också hit» — sa' Grönstrand, gick öfver kyrkogården.

»Finns inte i mitt hus» — sa' frun om ordningen.

»Fy skam, på lång stång» — sa' artilleristen till bildhuggaren.

»Fattig men ärlig» — sa' timmermannen, gaf igen lusen åt kamraten.

»Fludium» — sa' hökaren om dricksvarorna.

»Far af» — sa' kärigen åt spöket.

»Fint ska' det vara» — sa' han, som vände om nattkappan.

»Förfördelande kryddor på veneriska skinn för dramatisk värk» — sa' gumman, kom in på apoteket och skulle hafva ett plåster.

»Frågan är fri» — sa' Brolund, tog plåten.

»Färgen är god» — sa' målarn, stjelpte omkull färgpytsen.

»Fick du fikon, Zacharias?» — sa' pojken, när fadren fick trumf i kortspelet.

»Framför allt bör man tänka på sin kropp, allt annat är förgängligt» — sa' presten.

»Godt dricka det här» — sa' Appelberg om körsbärsvinet.

»Garçon! En glaçe och fyra skedar» — sa' familjfadren, som skulle traktera frun och två döttrar.

»Gud styre min vrede» — sa' Tummeliten.

»Gud ske lo! man har sitt handverk under tak» sa' gatläggaren, låg i takdroppet.

»Gud låte vädret vända sig till hemvägen» — sa' gumman, hade motvind bort.

»Godt» — sa' Uddman.

»Gud bevara oss alla tretton» — sa' kruk-makarn, förde tolf krukor öfver sjön.

»God båt, tar törn sjelf» — sa' skepparn styrde på land.

»Gud ska' veta att min själ ä' svart» — sa' pojken sörjde sin far med röd vest.

»Geschwindt Meister» — sa' fan, dansade med skräddaren.

»Grymta månde grisarne» — sa' Åbommen.

»Gesundheit» — sa' svensken, sparkade tysken i ändan.

»Gentilt» — sa' göteborgarn om Trollhättan.

»Grymta månde grisarne» — sa' bonden, fick ovet af sina grannar.

»Gud ske lof för helsan» — sa' Sundströmskan, satt i sängen och söp.

»Gud hjälp den det fattas vett» — sa' kärningen, sprang i kapp med kalvvarne.

»Gud ske lof för helsan» — sa' gumman, bar tarmarne i förklädet

»Gud välsigne maten» — sa' flickan om stadssoldaten.

»Gud ske lof för aptiten» — sa' han, som åt upp maten för skrädarn.

»Godt att få någon klo» — sa' bonden, metade upp en groda.

»Guds barn ha ingen lycka i spel» — sa' presten då han tappade i kortspelet.

»God morgon! herr bokhållare» — sa' kärningen, satt i varggropen och tittade upp till befriaren.

»Godt» att ha» — sa' snickaren om fingrarne, då han huggit af tummen.

»Gif mig lite af hvarje» — sa' Behrman köpte konfekt för 2 styfver.

»Går och galler» — sa' länsmannen om ör-
filen.

»Godt att få sätta sig» — sa' skraddarn,
som stått då han skurit till en ficka.

»Gammal är äldst» — sa' Carl i Torsäter.

»Gammal är du, men lunka måste du» —
sa' pojken åt far sin.

»Glädjens blomster i jordens mull» — sa'
Blomqvist stod i myrstacken.

»Ger Gud mig pojkar, så ger han dem nog
byxor» — sa' bonden när hustrun fick tvillin-
gar tre år å rad.

»Gentil emot damerna» — sa' slagtarn, stack
suggan först.

»Grina lagom» — sa' pojken högg svansen
af apan.

»Girighet är en rot till allt ondt» — sa'
tiggarn, gaf ut sista slanten för en sup.

»Gråt inte gris, du har ingen själ» — sa'
bonden slagtade grisen.

»Gud ske lof för en så billig sorg» — sa'
bonden, miste hustrun.

»Gud styrke våra vapen» — sa' skraddarn,
skyldrade med pressjernet.

»Gud ske lof att man icke har någon härfva
med i den byken» — sa' pojken när fadren
förklarades ärelös.

»**Hu!**» — sa' Billmarken när hönsena flögo
öfver hufvudet på honom.

»Här ska' valsas gossar» — sa' Kallstenius,
bjöd på rummel.

»Hejtitihej skinkmärr» — sa' Lothén, val-
sade med fröken.

»Hör hit, kypare, här ska' rumlas, en butelj
svagdricka och femton glas!» — sa' Rumlander.

»Här bor jag» — sa' Solnaklockaren låg i
rännstenen.

»Hvad som en gång skett, kan ej ändras» —
sa' Jakob Ärlig.

»Ho vet, hvar haren har sin gång» — sa'
bond satte snaran på taket.

»Hårdt emot hårdt» — sa' gumman slog
hufvudet i berget.

»Hur lunkar du nu Brunte?» — sa' bonden,
red baklänges.

»Hur vet han det?» — sa' Bjelke om vind-
flöjeln.

»Hvem tusan dj—r har lärt er pojkar svära?»
— sa' fadren då sönerna svuro.

»Här ska' ni få se på litet» — sa' han, som
söp upp rocken.

»Hvar och en hjelpe sig» — sa' smålän-
dingen, hängde på gärdesgården.

»Här ska' bli andra bullar» — sa' bagarn,
lade sig sjelf i bakträget.

»Hvad gör inte tysken för pengar?» — sa'
bonden om markattan.

»Hugg'en» — sa' Grubben.

»Hvar sak för sig» — sa' Johansson.

»Här skall du finna trohet» — sa' skräddarn, piskade katten.

»Ha'n ni sett min sate?» — sa' käringen frågte efter sin man på krogen.

»Huppar du, som ä' liten, så huppar väl jag ock som är stor» — sa' dalkarlen skulle taga fast ekorren, som hoppade i ett annat träd.

»Har jag slagit ihjel *en*, så har la' gjort två och så kan det la' vara qvitt» — sa' västgöten.

»Himmelens Gud» — sa' Hellman, satte sig i buteljorgen.

»Hårda öden» — sa' sekter Pripp, satt under bordet och åt på ett talgljus.

»Här i verlden lider man tvång, men strunt i den, som ger sig» — sa' Björklundskan.

»Hygglig ungdom» — sa' Luther om kattungarne.

»Hübsche Kinder» — sa' tysken om grisarne.

»Hvar och en älskar sitt» — sa' kråkan om sina ungar.

»Hur många ä' ni gossar?» — sa' Karl Johan åt svenskarne.

»Här finnes mod och sinne» — sa' bagarn, kastade katten in i ugnen.

»Högtiden till ära, och far och mor till förgelse» — sa' pojken, tog tröjan på sig avvig.

»Hur
skinsm

»Hor
den om

»Här
darn, r

»Här
trillade

»Hu'
satt i s

»Hva'
klädde

»Ha'
»Hj

»Här
mor sin

»He'
skinnp

»His
»He

disten.
»Här

lardet.
»Hv

man g
»Ha

sa' Jep
»Hv

— sa'

»Hund på hund» — sa, pojken satte hundskinsmössa på far sin.

»Hon har inte så fult ansigte» — sa' bonden om flundran.

»Här blir en strid på lif och död» sa' skräddarn, ramlade omkull i myrstacken.

»Här finns rum för flere» — sa' bonden trillade i sjön.

»Hu' du kalla Östersjö» — sa' sjömannen, satt i spiseln.

»Hvar och en har sin idé» — sa' käringen klädde sig med rifjernet.

»Ha'n ni sett mig flyga?» — sa' fru Sjöstedt.

»Hjo!» — sa' bond', fick se Grenna.

»Här går käringar åt» — sa' pojken, kasta mor sin i brunnen.

»Heder och vördnad» — sa' Möller, stal skinnpelsen.

»Historiskt» — sa' Crusenstolpe.

»Herre'! sa' kungen åt mig» — sa' gardisten.

»Härliga land!» — sa' Roffler stod i potatislandet.

»Hvar och en är sin gåfva lik» — sa' gumman gaf bort gåsen.

»Har du sett sill dansa i galoscher!» — sa' Jeppe.

»Hvar och en är herre öfver sin stackare» — sa' pojken, piskade katten.

»Hvem vet, hvad det är godt för?» — sa' han, som bröt af sig benet.

»Håll ord min far» — sa' Rudbecken.

»Ho' ä' äkta» — sa' Skinnar-Olle om märren.

»Hyggliga ynglingar» — sa' hökarn om sil-larne.

»Herren välsigne och bevare Gud» — sa' gumman fick matpolletten af de »fattiges vänner».

»Hit med skräpet, så ska' jag döpa't, så fan tar'et» — sa' presten om barnungen.

»Häråt» — sa' bonden körde harfven med käringen.

»Här finns släng i arm» — sa' skräddarn slog ihjel sju flugor i en smäll.

»Halt, skralt och kallt» — sa' bonden tap-pade peruken i kälkbacken.

»Han föder sig också med munnen» — sa' presten om hunden.

»Hederligt i skålen» — sa' spelmannen, fick en palt.

»Hvar och en har sin sed» — sa' bruden, förde vaggan med sig.

»Heder och tack» — sa' Sveder till Flack.

»Heldre hade jag varit gemen» — sa' bon-den, blef vald till nämndeman.

»Han är en djefvul i trä» — sa' bonden om hackspetten.

»Hon är inte vacker men stark» — sa' suickarn om likkistan.

»Halfvan går» — sa' Spångberg, drack ur halfankaren.

»Här behöfver spacklas» — sa' målar'n, låg full bakom gärdesgården.

»Hvad potatisen smakar skönt, när den är lagad på det här viset» — sa' bonden satte munnen till bränvinspannan.

»Heldre än någon tjuf skall taga dig, så kan jag väl ta' dig sjelf» — sa' bonden, körde genom grinden, der haspen satt lös.

»Här jag inte mat, så ska' jag åtminstone ha' något att äta på» — sa' tjufven stal bordet.

»Hälften vore nog» — sa' bonden, när hustrun fick trillingar.

»Helsan är efterhängsen» — sa' Pelle Lindblom, när de frågade honom huru han mådde.

»Herre jess! här ä' folk förut» — sa' bonden, hörde svinen grymta.

»Här är inte roligt alls» — sa' knekten, kom in i kyrkan.

»Hopp falleralla» — sa' Hallbergen, föll i bäcken.

»Här ska' du få se på gnistor» — sa' smeden, slog ut ögat på skraddarn.

»Hvad är väl bättre?» — sa' pigan, tänkte på helt annat än kost och lön.

»Här ska' det gå i sken» — sa' bonden, spände hustrun för harfven.

»Hårt, men rättvist skall detta vara» — sa' tjuften, stod i Lalsjernet.

»Hifva på varan» — sa' fiskaren, fick karingen sin i noten.

»Hårda tider» — sa' tiggaren, fick stryk i stället för pengar.

»Hit med numro elfva», — sa' presten om prestkragen.

»Hugg in på konfekten» — sa' fan, for in i svinahjorden.

»Här ska' rappas på slutet» — sa' muraren, gaf pojken en stut.

»Här hvilar inga ledsamheter!» — sa' mam-sell Söderström, kastade sig på rygg i gröngräset.

»Ha' ni sett någon gifva mer?» -- sa' Ho-bergsgubben, mätte guldmynt med skofvel.

»Hjulen gå ledigt» — sa' länsman Spakman då det skenade.

»Har fan tagit det ena rockskörtet, så må han taga det andra med» — sa' hökarn, som mist ett skört i folkträngseln.

»Heder och vördnad» — sa' gubben Löhr åt grisarne.

»Herren tog — och jag med» — sa' enkan tog sin fjerde man.

»Hvad behagas?» — sa' karingen till spöket.

»Här ska' bli annat malt» — sa' bryggaren, rostade potatisen.

»Han
pigan

»Hä!

»Hof
sparkad

»Hur
skreko
derplym

»Här
karinge

»Her
då Pell

»Här
gaf adv

»Här
presten

»Hel
när de

»Hel
en kär

»Här
grisen

»Hel
ut gen

»Har
hunden

marher
»Här

när gu

»Han är inte vand vid bättre» — sa' pigan fjällade aborren lefvande.

»Hå! hå! ja! ja» — sa' Lotta.

»Hofsamheten är en dygd» — sa' hofslagarn, sparkades af hästen.

»Hurra! för gubben med fastlagsriset» — skreko gatpojkarne åt kommandanten med fjäderplymen i uniformshatten.

»Här kommer jag som en dager» — sa' käringen damp i norshåfven.

»Herre Gud! så vackert» — sa' Anna-Stina, då Pelle storgrinade.

»Här är betaldt för besväret» — sa' bonden gaf advokaten en örfil.

»Här är då ingenting mer att göra» — sa' presten, när han såg bonden sjelf läsa i bibeln.

»Helst vill jag bli amma» — sa' flickan när de frågade om hvad hon ville blifva.

»Helsa helst på afstånd» — sa' fan, mötte en käring med skägg.

»Här är min plats» — sa' fiskalen, körde grisen ur rännstenen.

»Helsa hem» — sa' gästen, kastade värden ut genom fönstret.

»Han har lika många leder i ryggen, som hunden i svansen» — sa' gardisten om kammarherren.

»Här passar jag som marskalk» — sa' hin, när gubben gifte sig med flickan.

»Här är jag som barn i huse» — sa' hin' kom till prestmötet.

»Hvar och en för sig, och försynen för oss alla» — sa' elefanten, dansade bland hönsen.

»Herren gaf och fanden tog» — sa' gumman, när räfven sprang bort med hönan.

»Hvad verlden är känslolös» — sa' flickan, som på balen fick sitta tre danser å rad.

»Hvar i helvete ska' jag få mig en luft?» — sa' landskapsmålarn.

»Hvad råheten beträffar, så nog eger jag den» — sa' Lundén om tillgångarne.

»Han vet det» — sa' aktören, kom af sig och pekade på sufförn i luckan.

»Hvad vet jag?» — sa' Sturzen-Becker.

»Håll upp med skedgången» — sa' dal-karlen fick en groda i grötskeden.

»Hvad skall man nu lefva af, när det inte mer finns några lik?» — sa' dödgräfvaren.

»Håll du emot muren, medan jag bär upp arbetslönen» — sa' muraren åt kamraten.

»Han sa' han skulle komma» — sa' muraren, då kamraten föll ned från höskullen.

»Hut! pigor» — sa' köksan.

»Här hjälper hvarken hvitlök eller fader vår» — sa' käringen, läste öfver kalfven.

»Här ska' bli andra bullar» — sa' bagarn, stekte katten i ugnen.

»Håll igen» — sa' katten, spände klorna i isen.

»Hårdt emot hårdt» — sa' käringen, då hon slog hufvudet i hälleberget.

»Ingen rädder här» — sa' bonden sprang för haren.

»I år är gräset förbannadt» — sa' gumman, satte ändan i nässlorna.

»Illmariga don» — sa' tjuften om handklofvarne.

»Inte har jag pengar att ge dig, men nog har jag en tapp hö åt din häst» — sa' dal-karlen åt åkarn, som red trädmärren.

»Ingalunda» — sa' Schröder.

»Inte vill jag slå vad, men nog kan jag svära på det» — sa' Kullbergen.

»I rad, i rad» — sa' gumman, körde vall en ko.

»Inte ett dugg» — sa' Settervall.

»Inte värdt att krusa för frun» — sa' slag-tarn, tog suggan i kalufsen.

»Inte mig emot» — sa' han, som friade och fick korgen.

»Ingen orsak» — sa' skraddaren, som täckade för treffligt sällskap.

»Inte ondt i det — sa' tiggarn, slogs med brödpåsen.

»I dag spelte vi bra» — sa' orgtramparn åt organisten.

»Ingen skam att bjuda till» — sa' bonden, spände oxarne för kyrkan.

»Inte värdt att vara rädd för råttor» — sa' han, som bar katten i fickan.

»Inte värdt att jemra sig förrän tarmarne släpa» — sa' gumman bar dem i sitt förkläde.

»Ingen säkerhet i stån» — sa' bonden fick en örfil vid tullbommen.

»Inte ska' du gråta för det» — sa' pojken, slog ögat ur mor sin.

»Intressanta djefvul» — sa' Calle Scharp åt bonden.

»I dag blir en het dag» — sa' käringen, skulle brännas på bål.

»Ingen lycka utan olycka» — sa' bonden, begrof hustrun, men tappade vantarne i grafven.

»Illa nog sitter du, men glömmmer heller inte att tala om'et» — sa' fan till grisen, som satt fast i gårdesgården och skrek.

»Inte ett fnask» — sa' Calle Bager.

»Inte står jag ensam och skäms» — sa' gardisten åt Carl XIII:s byst.

»Inte pråligt, men småtäckt» — sa' fan, målade svansen ärtgrön.

»Inte mej emot» — sa' han, som såg hustru sin hänga.

»Ingenting att tacka för» — sa' tiggarn, fick en kaka bröd och ett fat välling.

»Ingenting är nytt under sölen» — sa' flickan, steg i brudsängen.

»In
äro
whist.
»I
karn»
»I
Bränd
»In
arbete
»In
hufvud
»I
den å
»I
»In
ven, k
»In
barnm
»I
fattigt
grafpl
»J
på sy
»Ja
sa' de
»Ja
sökte
»Ja
hon,

»Inte har jag just många trumf, men de äro dess mindre» — sa' Lundbergen, spelte whist.

»I brist på damer, dansar man med skomakarn» — sa' Petter, dansade med skolästen.

»Ingen har lurat mig värre än du» — sa' Brändström, såg sig i spegeln.

»Inte för det är vackert, men det är ett fast arbete» — sa' bagarn om snuten.

»Inte för inte» — sa' mästermannen, högg hufvudet af delinqventen.

»I mig ska' du alltid ha en far» — sa' bonden åt fölungen.

»Inte mig emot» — sa' flickan om lysningen.

»Inte skall det fattas god vilja» — sa' räfven, kom in i hönshuset.

»Ingan brådska, jag ska' äta först» — sa' barnmorskan då de anlidade henne om hjälp.

»I helvete ska' min man ligga och inte på fattigkyrkogården» — sa' käringen begärde grafplats för sin döda man.

»**J**ag mente väl, jag» — sa' gumman, piskade på syltan.

»Jag föraktar dig som ett glas vatten» — sa' den druckne.

»Jag tror! jag tror!» — sa' käringen, försökte gå på vattnet.

»Ja! var det inte det jag trodde?» — sa' hon, då hon sjönk.

»Jag tror herrarne krusa» — sa' Malmborg.

»Jag märker det dryper» — sa' bonden om påkslängarna.

»Jag blef helt supprenerad flat» — sa' bonden, skulle tala franska.

»Jag vet inte om han är korpral eller general» — sa' gumman om son sin.

»Jag åker, jag» — sa' papegojan, som kat-
ten bar bort.

»Jag trodde väl jag, att mor skulle dö, hon
gapade så illa» — sa' pojken, när modren
dött.

»Jag ska' göra så nästa gång» — sa' Dum-
bom.

»Jo, dj— ock, herr magister!» sa' pojken,
på frågan om han kunde katekesen.

»Jag följer» — sa' Jon.

»Je suis vôtres» — sa' fransosen, föll i sjön.

»Jag är så våt, som om man slagit ett äm-
bar vatten öfver mig» — sa' flickan, som drogs
upp ur sjön.

»Jo, den är äkta» — sa' Skinnare-Olle om
märren.

»Jo, på nosen» — sa' Wingmarken.

»Jesus vet» — sa' Mellander.

»Jo, djeflar ock! — sa' Hurtig.

»Jag vände den vara rund eller fyrkantig,
så skall du la' stå, till korpralen kommer lall»
— sa' vestgöta-rekryten åt vaktrunden.

»Jo, säkert pappa» — sa' Calle Cöster.

»Ja! ja!» — sa' bonden, när folket såg på honom.

»Ja, ditåt lutar det» — sa' tornväktaren, klappade halta käringen på axeln.

»Jo, jag känner igen dem» — sa' flickan om barnvarkarna.

»Ja, det tör jag göra» — sa' bonden, när man bad honom helsa hem.

»Jag protesterar» — sa' Sandahl, då folket drog hans båt öfver land.

»Ja, det tror jag, det» — sa' flickan på tillfrågan, om hon ville gifta sig.

»Jag begriper inte schäsen» — sa' fan, åkte på välten.

»Jag är väl ingen hund heller, fastän jag kan sitta» — sa' Åkerbergen.

»Jag sitter inte så illa» — sa' råttan, satt på osten.

»Jo, det gjorde han» — sa' muraren, när de bådo honom skynda sig.

»Jag har ingen brådska» — sa' han, som åt löskokta ägg med pennknifven.

»Jössus hjälp» — skrek fru Hammarlund, fick en svart pojke.

»Jag hör dig min vän, men jag kan inte hjälpa dig» — sa' fulla bonden om bränvins-kuttingen, som rann ut.

»Jo, det har man för sina synders skull» — sa' Beckman.

»Ja, nu börja vi igen» — sa' spelman Sundström.

»Jo, jag menar det» — sa' Jagare.

»Jag vet väl af'et» — sa' han, som gick galet.

»Jemnt skägg» — sa' barberaren rakade katten.

»Jag säger ingenting, jag» — sa' den, som aldrig teg.

»Jag tror fan rider märrn» — sa' bonden, red'na sjelf.

»Jag råkar väl den gamla vägen» — sa' käringen, satt i spiseln och svor.

»Jag tror det passar» — sa' Rösjögubben, satte sju ärmor i en rock.

»Jag umgås icke i huset» — sa' Bromsen om kyrkan.

»Jag är väl olycklig, jag, som följde herrn och kom att luta mig» — sa' flickan åt pastorsadjunkten.

»Jag tackar jag» — sa' gumman, när hon ingenting fick.

»Jag går som om jag stulit deg och inte fått baka» — sa' gumman gick i halkan.

»Jag vet hur jag har'et» — sa' nämde-
mannen, tappade portföljen.

»Jag håller väl på att djefflas med'en — sa' gardisten, när de frågade om han läste katekesen.

»Jag kan allt» — sa' han, som åt välling med fingrarne.

»Jag skulle ändå ned» — sa' han, som ramlade utför trapporna.

»Jag tar det här lilla benet» — sa' presten. tog för sig hela fårbogen.

»Jag har vänner i viken» — sa' bonden, föll i sjön.

»Jo, jo men!» — sa' smeden, fortsatte att smida.

»Jo, jag tackar jag!» — sa' sotarn, fick en palt.

»Jag läser ifrån venster» — sa' gumman, höll boken upp och ned.

»Jag släpar min tid fram» — sa' bonden hängde i tömmarne, när hästen skenade.

»Ja vars, jag tiger» — sa' prestens hund åt klockarns katt.

»Jag känner nog, hvad huset förmår» — sa' Calle om plättarne.

»Jag har kört mera vatten i min dar, än du har sett» — sa' åkarn till sjömannen.

»Jag tar dem för ros skull» — sa' bonden stal årorna.

»Jag ser inte land för bara alskog» — sa' sjömannen, skulle hålla utkik.

»Jag känner honom endast på renommée» — sa' göteborgaren om den barmhertige Guden.

Sa' han och sa' hon.

»Jag hade inte der att göra» — sa' flickan, som låtit sig förföras.

»Jag kommer snart igen» — sa' käringen, höll sig fast i qvarningen.

»Jag skulle vara med jag också» — sa' hon, som låg i sjön, när folket for till kyrkan.

»Jag är för gammal att dricka vatten» — sa' Köbel, låg i sjön.

»Jag genomskådar din sjukdom» — sa' skomakarn, tittade genom hålet på stöfveln.

»Jag undrar» — sa' flundran, om gäddan är fisk.

»Jag synar vägen» — sa' länsmannen låg i diket.

»Jag vore olycklig, om jag ej kunde musik» — sa' positivspelaren.

»Jag helsar dig fredliga flagga» — sa' presten, satte på sig prestkragen.

»Ju flere barn, dess mer välsignelse» — sa' klockarn, stoppade på sig penningarna för barnsölet.

»Ja, herre Gud!» — sa' Bergvallskan satt och söp.

»Jag skäms riktigt som en hund» — sa' Lundbergen.

»Jag vill ha akkabatiskt molument för dramatisk verk» — sa' flickan, kom in på apoteket och ville hafva »liniment».

»Jag har haft alla slags verk, utom orgel-

verk och gråverk» — sa' gumman, som skulle beskrifva sin sjukdom.

»Jag har aldrig skrattat så mycket, se'n far min dog» — sa' pojken.

»Jag kommer väl hit jag också en gång på allvar» — sa' dödgräfvaren trillade ner i grafgroppen.

»Jag bara drar upp skjortan på dig» — sa' gumman, ryckte gubben i håret.

»Jag hör till de väckta» — sa' gumman, när klockaren förbjöd henne att snarka i kyrkan.

»Julhelgen ska' firas» — sa' han, som köpte en bönbok och två kannor bränvin.

»Jag vattnar mina får» — sa' fan, fylde presterna.

»Jag åkte i kaviar» — sa' Mothander när hans häst skenat.

»Jag har en gång förargat mig, men jag fick ändå ingenting derföre» — sa' Hans.

»Jag har också ett vinterparaply, som är mycket varmare och tjockare» — sa' magister Bläckstadius.

»Jag kommer inte ofta hit, men när jag kommer, så kommer jag som tusan dj-lar» — sa' käringen, snafvade på kjolfällan och föll framstupa in i kyrkan.

»Jag tror du dog jag» — sa' Masse.

»Jag tror gräset är förbannadt i år» — sa' käringen satte ändan i nässlorna.

»Jemnt!» — sa' Klingberg om liquiden.

»Jag tycker, att när jag suttit hela veckan vid spinnrocken, så kan jag ganska väl behöfva en tår vin, när söndagen kommer» — sa' gumman, när de frågade, hvarföre hon så ofta gick till skrift.

»Ja, nog blir det bra med det» — sa' Marie.

»Ja, lägg'et der» — sa' Pettersson, då han blef tackad för mat.

»Jag känner'n inte» — sa' mjölnaren, när sotarn helsade på honom.

»Jag tror vi hålla ord» — sa' mamsell Modig.

»Jag har sett salig kungens katastrof, omgifven af fyra brinnande kadaver» — sa' gumman, som varit och sett ett kungligt lik.

»Jo, nog är det riktigt alltid — sa' fan fick tag i en advokat.

»Ja, ljuger jag, så ljuger styrman» — sa' skeppskocken, som ej blef trodd.

»**K**an icke nu» — sa' Paqualin, började skrifva sitt namn med G.

»Konsten stiger» — sa' gumman, hoppade öfver halmstrået.

»Kan tänka herrn» — sa' pojken, sparkade far sin i ändan.

»Kors i Kristinehamn» — sa' gumman, for till Karlstad.

»Kommer du den vägen» — sa' muraren om lusen, som kom ur västfickan.

»Kom, gossar så gå vi» — sa' Schösen gick på källarn.

»Kommer aldrig i fråga» — sa' bonden om drickspengarna.

»Kropp förtjenar och kropp förtär» — sa' timmerman låg full på gatan.

»Kasta upp spannyckla, far, och ge dig åt botten, och ligg inte der och krafsa naglarne af dig» — sa' bondpojken åt far sin, som låg i isvaken.

»Kråma dig Jeanna, så se officerarne på dig» — sa' gumman åt sin dotter.

»Kommer efter» — sa' Jon.

»Kör ut Per Olsons Anders, han märker ord» — sa' presten på husförhöret.

»Kan tänka, den der ska' ha stöflar också» — sa' pojken åt far sin.

»Konsterne äro mångahanda — sa' käringen försökte äta välling med en syl.

»Korf är osund mat» — sa' katten åt hunden.

»Klybax!» — sa' Pettersson, spelade klöfver.

»Kom i min famn» — sa' parmmätaren.

»Kör!» — sa' Trasman, då han gick.

»Kupé!» sa' bonden åkte i hövagnen.

»Kuggad!» — sa' Höökenberg.

»Kast'en i tunnan» — sa' bagarbodgumman om kakerlackan i palten.

»Konsterna äro mångahanda, men kuepen fler» — sa' käringen, hoppade och nös.

»Kom lång» — sa' gumman, hade en kort man.

»Kommer på stund» — sa' fanjunkar Lund.

»Kostar det något, så smakar det ock något» — sa' bondriksdagsmannen, drack soja.

»Klippt ska' det vara» — sa' presten om fåret.

»Kom nu hunger och dyr tid» — sa' gardisten, hade en ankarstock under den ena armen och ett vedträd under den andra.

»Kliffs!» — sa' katten föll i brunnen.

»Kronans kaka är dryg» — sa' han, som fick 28 dygns vatten och bröd.

»Kry som ett vinterny» — sa' bonden, gäspade munnen ur led.

»Klang i dukaten» — sa' krögarn slog hustrun i disken.

»Kaffe och skorpor ä' nog bra, men nog vet jag det, som är bättre» — sa' flickan, spetsade munnen.

»Kall vinter i år» — sa' torparen, frös fast i sängen.

»Kronans tienst går framför gudstjensten» — sa' skraddaren, sydde uniformen på söndagen.

»Kronans tjenst går framför allt» — sa' lifgardisten, red öfver mor sin.

»Konsistorium behöfver rappas» — sa' muraren, stod inför konsistorium.

»Klart att vända» — sa' båtsmannen, tapade sin sista 25-öring på spel.

»Kärt besvär» — sa' Stålhand, piskade upp sin måg.

»Kommer det något än?» — sa' barnmorskan.

»Kurage min pulla» — sa' gumman, stack hönan in i nässelhögen.

»Klippt ska' det vara» — tecknade kärningen, i det hon satte upp två fingrar öfver vattenbrynet.

»Kör i vind» — sa' skeppar Blomster.

»Låt bli'en» — sa' Westin.

»Liten hämd är ändå hämd» — sa' bonden, spottade på grannens gris.

»Litet led vår herre Kristus, men så spar intet heller presten att tala om det» — sa' gumman, kom ur kyrkan.

»Lite, men godt» — sa' bonden, gaf hästen strufvor.

»Lyft upp bak, så ska' herru få sås» — sa' gumman, som bar såspannan med klädningsfållen framtill.

»Låt mig sköta bägarn» — sa' gardisten, gick till skrift.

»Lika barn leka bäst» — sa' klockarn bytte bort blaren till komministern.

»Lite nog kan göra omak» — sa' fan, fick igelkotten i ögat.

»Lyckas inte» — sa' Cedervall.

»Lång är han just inte, men dess smalare» — sa' flickan om ljusbiten.

»Likt som slikt» — sa' suggan till grisens mamma.

»Långsamhet gör ledsamhet» — sa' presten, slutade sin predikan i början.

»Lifvet är en dröm» — sa' skomakaren, låg full i rännstenen.

»Lifvet är en dröm, min mans var för kort» — skref enkan på grafvården.

»Lif emot lif» — sa' skraddaren, slogs med ankungarne.

»Likvisst!» — sa' hökar Tvist.

»Låt gå!» — sa' Trasman.

»Låt det gå raskt» — sa' Lundblom dog i kolera.

»Lyckan har icke sparkat mig i ändan, som alla andra ha gjort» — sa' Gelhaar.

»Lika kärt som oväntadt» — sa' presten, kom in i himmelriket.

»Lika mot lika» — sa' tjuften, satte handklofvar på länsman.

»Låt nu se, att du uppför dig väl, så att du blir utkörd» — sa' gumman, besökte sin son på tukthuset.

»Lika barn leka bäst» — sa' fan, dansade med presten.

»Låt oss vara människor» — sa' papegojan.

»Liebliche Frühling der Nacht» — sa' tysken, fick se maskrosorna.

»Liten uppmuntran gör godt ibland» — sa' skomakaren, slog lärpojken med spannremmen.

»Ljuger jag, så ljuger mästaren» — sa' skomakarepojken.

»Litet till» — sa' Schantzen.

»Långt härifrån och dit» — sa' käringen, pekade på månan.

»Låt bli mig, jag skriker, jag slår till dig med förklädsbandet» — sa' flickan till gossen.

»Led mig dit, der det finns något att få» — sa' den blinde.

»Lite' skall jag ha med» — sa' han, som tuggade åt hästen.

»Mimiken gör'et» — sa' Bergstén.

»Makt ger mod» — sa' gumman stängades med tjuren.

»Mauvaise humör» — sa' gumman slog ändan i isen.

»Mitt lif är en våg» — sa' hökaren låg full i rännstenen.

»Man får väl lof att slitas med'et» — sa' Lundbergen.

»Min vän» — sa' snickaren åt katten.

»Mina fina emaljerade bröder, I skolen, såsom jag, sätta suspensoir på er horizont» — sa' källarmästar Österberg åt studenterna.

»Magazin des enfants» — sa' flickan klappade sig på magen.

»Man skall aldrig vara ledsen» — sa' madam Nilsson.

»Mycket skrik, men lite ull» — sa' fransosen rakade grisen.

»Många händer göra arbetet lätt, Gud välsigne dem» — sa' gumman.

»Många munnar göra fatet tomt, fan i dem» — sa' gumman.

»Mängden gör'et» — sa' karingen sålde 2-styfvers pepparkakor för 1 styfver.

»Mästaren helsa' och bad att han skulle få de der styfrarne» — sa' skomakarepojken, skulle fordra en kund.

»Man skall inte svara på hvart ord» — sa' den, som blef kallad tjuf.

»Man bör taga tiden i akt» — sa' han, som plockade nötter vid jultiden.

»Man måste vara om sig» — sa' göteborgaren tog galoschern.

»Morgens min Gud» — sa' skeppar Lärka, satt i sängen och söp.

»Mitt» — sa' finnen om Stockholm.

»Man skall väl någonstans hålla till» — sa' tjufven hittades i vishuset.

»Men det gick inte» — sa' Granberg.

»Mitt lif är en våg, som röres en tid» —
sa' urmakarn.

»Mitt lif är en våg, som röres en tid i
svallande tåg» — sa' repslagarn.

»Mitt lif är en våg, som röres en tid vid
vindarnes strid» — sa' sjömannen.

»Morgens medikamenter» — sa' bonden mötte
apotekarn.

»Mera ler» — sa' krukmakarn.

»Mera bruk hit» — sa' murarn.

»Man vänjer kisse» — sa' bagarn, sopade
uguen med katten.

»Man stiger i graderna» — sa' kyrkstöten,
blef tornväktare.

»Muntert» — sa' Pelle, då han grät.

»Mycket ändamålsenlig» — sa' skolmästarn
om karbasen.

»Man får lof att ta' sig bak för att kunna
krafsa sig fram» — sa' brödgumman.

»Man får väl lof att vara nöjd» — sa'
Mothander när manegen brann och han hade
väl brandförsäkradt.

»Man ska' inte lägga hyende under lasten»
— sa' pojken lät far sina rida barbacka.

»Min gerning nådigt skåda» — sa' tjufven,
greps på bar gerning.

»Misstag på person» — sa' käringen, föll
ned i varggropen.

»Man ska' söka väl» — sa' bonden, sökte
efter hästen i golfspringorna.

»Min harpas strängar ha brustit» — sa' harpspelarn, då hustrun dog.

»Mitt guld!» — sa' Lasse Maja om handklofvarne.

»Moj by!» — sa' skepparn, då kabyssen gick öfver bord.

»Måttliga korfvar ä' bäst» — sa' major Stén, då jätten Schampi sökte blifva antagen till stadssoldat.

»Man lär, så länge man lefver» — sa' hållkarlen, skulle dricka thé.

»Mitt hus är också ett bönehus» — sa' trädgårdsmästaren.

»Mycket blir nyttigt efter döden» — sa' presten om gödkalfven.

»Man måste ha kall blod» — sa' salamandern, kröp i heta askmörjan.

»Men kom igen» — sa' Bedinskan åt svinen.

»Min lif och själ» — sa' skåningen.

»Man matar inte grisar med pannkakor» — sa' höken.

»Man saknar inte kon förrän båset är tomt — ja! ja! jag menar i maskulinum» — sa' han, som skulle hålla tal till en afgående förman.

»Man är aldrig säker, förrän hon ligger i magen» — sa' pojken, tappade pannkakan i askan.

»Man ska' gripa tillfället i flykten» — sa' han, som stal tuppen.

»Med en bra kam, så går det lätt» — sa' hin, kammade mor sin med dynggrepen.

»Man är sig sjelf närmast» — sa' Malmberg, reste från hustru och barn under koleran.

»Man gör så godt man kan» — sa' Sehlstedt.

»Maten ska' tysta munnen» — sa' sparfven, slukade kålmasken.

»Man tager» — sa' Cajsa Varg.

»Min son heter Hans, efter Hans Majestät» — sa' käringen.

»Nå, nå, man kan inte säga något om det heller» — sa' fru Fineman, då sängtaget föll ner.

»Nu komma de» — sa' Per Olsson om vargarne.

»Nå, nå, fader klockare, måttliga korfvar ä' bäst: tre efter oxen» — sa' pastorn.

»Näppeligen» — sa' Schröder.

»Nå, aldrig visste jag, att bössan var laddad, förrän det small» — sa' bonddrängen, sigtade på kråkan med dynggrepen, och kråkan föll.

»Ni tycker den der är ingenting, men gör maken» — sa' misantropen om kattungen.

»Nu kan jag se» — sa' bonden, skar af ögonlocken.

»Nej! det här blir tråkigt» — sa' skraddarn, fick stryk.

»Nu är det gjordt» — sa' han, som försvor sig.

»Ni ska' göra, som jag säger, och inte som jag gör» — sa' presten åt sina åtörare.

»Nordauvinden är alltid kall, blåsa hvarifrån han vill» — sa' karingen, gick i motvind.

»Nu sitta vi alla bra» — sa' katten, satt på fläsket.

»Non semper oleum» — sa' fan, gjorde sitt tarf i lampan.

»Nej, tag hit den andra» — sa' Hultman om rocken, då han ej egde mer är en dylik.

»Nu kan man vara lugn» — sa' Andersson, fick örfiln.

»Något måste jag ha med» — sa' den, som tuggade åt katten.

»Nu begriper jag schäsen» — sa' fan, åkte i skottkärran.

»Nå, det var löjligt» — sa' den, som snöt sig, och fick näsan i handen.

»Nu står du der!» — sa' han, som band hunden med ett korfskinn.

»Nu börja vi på ny räkning» — sa' tjuften stal på nyårsdagen.

»Nu börjas det» — sa' björndansaren, började sin förevisning.

»När man lemnar något åt Guds försyn, så bär det rakt åt h—te» — sa' biskop Heurlin om voteringen i presteståndet.

»Nu rida vi lika» — sa' rackarn till presten.

»När jag var liten» — sa' den, som aldrig blef stor.

»Nu blir jag både full och mätt» — sa' gumman doppade gröten i bränvin.

»Nu ska' vi komma öfverens att ej trampa hvarandra på tårna» — sa' tuppen, stod i spiltan hos hästen.

»Nu skäms både jag och grälle» — sa' bonden, när presten helsade på honom.

»Noch ein Mahl» — sa' bundtmakarn.

»Nu är jag väl ute» — sa' han, som blef instängd.

»Nu är det undangjordt» — sa' gumman, gick halfvägs till kyrkan på lördagen.

»Nu dagas det för syndaren» — sa' gumman, satte benet i halsen.

»Nu åka vi» — sa' granisgubben, när han gick.

»Nu kommer det onda» — sa' nämдемans pojken om vattgröten.

»Ni får ge efter» — sa' han, som grälade om gifningen.

»Nog förstod jag piken, fast han var fin» — sa' stadssoldaten, blef kallad »korf».

»Naturanlagen äro olika» — sa' Lundstedt, torkade sig om en näsborr i sender.

»Noch ein Stock» — sa' tysken, fick en käpp.

»Nix madam» — sa' Broddén, skulle tala franska.

»Nu högg du i sten» — sa' Smörpelle.

»Nu kan det vara nog» — sa' gardisten, fick prygel.

»När det är gjordt, så är det också glömdt» — sa' han om nattvarden.

»Nu månde jag le» — sa' bonden, skratfode så, att pelsen sprack.

Nog känner jag hvar skon klämmer» — sa' bonden, satt fast i räfsaxen.

»Nog ger vår Herre till en sup, men fan ta mej! det räcker till ett förklädsband» — sa' käringen.

»Nog ligger han, ty om han stode så syn-tes han allt hit» — sa' dalkarlen, då de frågade om sjön låg.

»Nog förstår jag det» — sa' bonden på tillfrågan, om vägen var lång.

»Nog är det ljusblått alltid» — sa' han, som fick sabelhugget af lifgardisten.

»Nu slipper herrn raka sig vidare» — sa' barberaren, skar läppen af kunden.

»Nykokt soppa är bättre än uppvärmd» — sa' flickan gaf korgen åt gubben.

»Nu gick haren åt fanders» — sa' jägaren, tog miste och sköt hunden.

»Nu är det jag, som är korpral» — sa' flickan, gifte sig med gardisten.

»Nej! gör mig inte ledsen nu» — sa' bruden när brudgummen ville somna.

»Ni håller ihop satpack» — sa' pojken åt föräldrarne, som bannade honom.

»Nu för tiden skall det antingen vara ösa pösa, eller nörpa snörpa» — sa' gamla mormor.

»När det regnar välling, så har den fattige ingen sked» — sa' gumman.

»Nu går det då rakt på tok» — sa' kärningen, när länsman pantade hennes gryta.

»Ombyte förnöjer» — sa' fan, dansade i glastofflor.

»Oxen är grann» — sa' småländingen.

»Ombyte förnöjer» — sa' kärningen vände ut och in på vargskinnspelsen.

»O, Gud hvad silfver!» — sa' bonden, fick se tenngjutareståndet.

»O! hvad ändå lifvet är skönt» — sa' krögarn, fick spela bondtolfva.

»Om jag såge rätt» — sa' den vindögde.

»Ombyte förnöjer» — sa' skraddarn, kysste grannens hustru.

»Om mornarna!» — sa' blåportens Annette.

»Om jag får lof att slippa't» — sa' länsman, när man bjöd honom the.

»Pladask» — sa' bonden, slog näfven i grötfatet.

»Pang» — sa' Grenander släppte mathemataren i stenarna.

»På drift» — sa' skepparn, seglade bort rodret.

»På min ära» — sa' biskop Benzelstjerna.

»På punkten» — sa' Björnberg.

»Precis på slaget» — sa' slagtarn, fick en örfil.

»På sådana här ställen ska' man roa sig» — sa' profryttarn, kastade gästgifvaren ut genom fenstret.

»På hufvudet gossar» — sa' simläraren Gjörcke.

»På vilkor» — sa' Andersson.

»På herr» — sa' Glas-Calle.

»**Q**vitt om qvitt» — sa' pojken om piskan.

»Qvittar lika» — sa' pigan, som kallades fröken.

»Qvinnor äro svaga kärl, som behöfva bandas» — sa' tunnbindaren, slog hustrun sin med ett tunnband.

»**R**ätt som man går, så luktar man» — sa' gumman om döden.

»Rätt som det går» — sa' rospiggen, styrde på grund.

»Renlighet är en god sak» — sa' karingen, vände sin särk på julaftonen.

»Ruskigt här» — sa' fan, föll i vigvattensfunten.

»Rättvisan skapades af Gud» — sa' mjölaren, tullade med tråget.

»Ruttet är snart rifvet» — sa' käringen, ref af sig örat.

»Ruter ut» — sa' glasmästarn.

»Renlighet framför allt» — sa' pigan, haccade surkåln i sopvrån.

»Rätt gentilt» — sa' Pelle Sylvander om Trollhättefallen.

»Ror i lä, och köln i vädret» — sa' skepparn, seglade omkull.

»Ruff» — sa' skeppsgrisen, kom in i kajutan.

»Religion är bra att ha» — sa' han, som tog kyrksupen.

»Renlighet och proprietét komma aldrig i fråga» — sa' han, som annonserade om baltillställningen.

»Rätt så» — sa' bagarn, gjorde en kringla.

»Räddad» — sa' Bergström, sprang på dörr'n.

»Rätt som det regnar, så kommer det en skur» — sa' gumman om väderleken.

»Raska nu på, goda herr pastor, så att vi en gång få slut på det här trasslet» — sa' bruden under vigselakten.

»Som du vill min vän, men här ska' skåpet stå» — sa' frun åt sin man.

»Styfva don» — sa' tättingen åt tranan.

»Så här har det setat» — sa' flickan om sönderslagna mjölkkrucksbitarne.

»Slut med vigseln» — sa' bonden, skar af sig läpparne.

»Stopp! skeppare, det gick en båtsman öfver bord» — sa' matrosen.

»Skulle det vara, så vore det just nu, — sa' mannen om sexan.

»Strunt, berget är gammalt och skutan är ny, nog håller skutan» — sa' Rospiggen, som blef varskodd för klippan.

»Si so» — sa' finnen red på galten.

»Skrif opp, att han grinar» — sa' Backman.

»Slägt och vänner ä' värst» — sa' räffen till röda hunden.

»Skönt» — sa' Gustafva om kyssen i kyrkdörren.

»Så ska' de tas» — sa' bonden, tog kräftorna med tårna.

»Som det är, så är det, och som det blir, så blir det» — sa' Åbommen.

»Slutad bal!» — sa' Fristedt, slog vantarna i bordet.

»Så ska' bena stå» — sa' han, som gick in på krogen.

»Sa' du ja!» — sa' Lejonström.

»Skrifva kan jag just inte, men liniera kan jag så mycket bättre» — sa' profossen på tillfrågan, om han kunde skriva.

»Så skall det sys» — sa' skraddarn, damp under bordet.

»Så svart du är!» — sa' kitteln till grytan.

»Skall det vara gille, så låt oss steka den andra sillen med» — sa' gumman, skulle hålla kalas.

»Sådana fiskar höra till sådant vatten» — sa' fan, när han fann munkar i räfkulan.

»Skall hyran betalas, så flyttar jag» — sa' Kumlander.

»Ske Guds vilje, är du en gudsman, så gör du ock en Guds gerning» — sa' flickan åt pastorsadjunkten.

»Ska' det vara ironi?» — sa' den, som fick ovet.

»Styrka i arm» — sa' skraddarn, bröt af talgljuset emellan dörrspringan.

»Sorgen för glädjen går» — sa' käringen, körde den svarta kon framför den hvita.

»Slit'en med helsan» — sa' sadelmakaren om karbasen.

»Spill inte på dej» — sa' fan, tog målaren.

»Stark är jag inte, men springa kan jag» — sa' skraddaren.

»Så är det» — sa' bonden, gjorde ett ämbar.

»Såg du min fermété?» — sa' fröken, klef upp i trädet åt betjenten, som stod nedanför.

»Sitter den så nära ändan, så gör jag en konst i den» — sa' flickan om äran.

»So geht's in der Welt» — sa' tysken, körde omkull i diket.

»Stå ben!» — sa' gubben, dref getterna på isen.

»Sixt du på den mosis» — sa' Nyström.

»Styggt, men stark!» — sa' fan, satte videhankar i öronen på mor sin.

»Sjön suger!» — sa' sjömannen, gick öfver slussen.

»Sällan!» — sa' Lasse till Masse.

»Skadar inte!» — sa' han, som blef luggad i peruken.

»Slikt händer på sjön!» — sa' skatan, blef skjuten i ögat.

»Smör skadar ingen mat» — sa' karingen, lade smör i kallskålen.

»Staten skall föras» — sa' gumman, band fast hasorne med bast.

»Som folket är, så få de morötterna» — sa' trädgårdsmästarn.

»Så många hufvuden, så många sinnen» — sa' trädgårdsmästaren, när kålhufvudena trillade ifrån honom.

»Skål, syster!» — sa' skraddaren åt geten.

»Stopp, kapten, sjön är slut!» — sa' styrman, satte skutan på land.

»Skall detta vara en pik åt mig?» — sa' kadetten om örflen.

»Sak samma» — sa' bonden, satte fram kälken bak.

»Själén är odödlig» — sa' bonden, sköt bom på gräsälén.

»Slå på'na vatten» — sa' Trubben.

»Snyggt ska' det vara» — sa' käringen, högg svansen af katten.

»Se sedlar!» — sa' löjtnanten.

»Skönt att få litet rent på sig» — sa' sotarpojken, vände skjortan på julafton.

»Så slå uträkningarna fel» — sa' gumman, fick 2 gånger 18 till 32.

»Saken är den» — sa' han, som begärde ett ficklån.

»Sämre byxor kan man slita än de gröna» — sa' Massman.

»Snabba äro lifvets stunder!» — sa' Napoleon på Sankt Helena.

»Sof, oroliga hjerta, sof!» — sa' Grönlund, luggade hustrun.

»Sjungande pris» — sa' gardisten, stal lakanen.

»Skyldra rrr!» — sa' doktorn vid mönstringen.

»Skördetiden är snart inne!» — sa' tjuften, gick förbi kåltäppan.

»Svårt blir det» — sa' sotarn, skulle äta med sked.

»Skym undan!» — sa' gumman åt flugan, som satt sig på glasögat.

»Skål på hälften» — sa' pigan, drack ur mjölken för kalfven.

»Stig på min vän!» — sa' räffen åt korpen.

»Slutad ball!» — sa' Friestedt, dansade i förstugan.

»Slutad ball!» — sa' Friestedt, kastade skjortan i raffellådan.

»Slutad ball!» — sa' Friestedt, satt sönder basfiolen.

»Slutad ball!» — sa' Friestedt, tog in skylten.

»Slut med drickspengarna» — sa' kyparen på Hamburger-Börs.

»Svåra är mitt lif» — sa' pojken.

»Sade jag» — sa' Boije.

»Stufva in perlan» — sa' skeppar Stormbom om supen.

»Sugga» — sa' bagar Piehl.

»Sedan jag kommit i ett grupptiskt förhållande till kongl. -herrar sörmlänningar, har jag den äran föreslå en skål för herr magister Schéele» — sa' källarmästar Österberg.

»Så skall det låta» — sa' bonden, trampade i klaveret.

»Slå till» — sa' Bergström.

»Sabrez la canaille» — sa' Carl Johan.

»Svart på hvitt, att han är en gudsman» — sa' bonden om presten, som red på en vit häst.

»Så gå och häng dig då» — sa' doktorn, när patienten klagade, att hon hvarken kunde gå, stå eller ligga.

»Saliga äro de barmhertiga» — sa' bonden, gaf tiggaren en sup.

»Spetsa nu örons nibbarne, edra bondbassar»
— sa' länsman Filman.

»Sof, oroliga hjerta, sof!» — sa' Rylander,
satt ensam och söp.

»Smickrare!» — sa' Hedin åt kamraten, som
ville ha hjälp att stiga upp ur rännsten.

»Släpp mig lös eller skriker jag» — sa'
rättan, när katten gripit henne.

»Släpp mig genast, annars slår jag dig med
förklädsbandet» — sa' flickan, som famntogs.

»Sköna tanke, hvar fick jag dig ifrån?» —
sa' Sjövall.

»Som sagdt var» — sa' Stenqvist.

»Saknad af både Gud och menniskor» —
sa' skomakar' Andersson, då han skulle hålla
tal öfver en af sina aflidna yrkesbröder.

»Superbt!» — sa' pojken, tappade soptunnan.

»Se på den då» — sa' Savory.

»Sax på ax, kom gossar, så gå vi» — kom-
menderade brandvaktsskorporalen.

»Tilltugg, det nyttjar jag inte, jag biter i
rockskörtet» — sa' skepparen.

»Tittar du hit, så ritar jag af dig» — sa'
den fulle.

»Tag saken kallt» — sa' Jakob Ärlig.

»Tiden är inne» — sa' bonden, sådde ärter
på skaren.

»Tycker du, att jag är så led att se på, så

Sa' han och sa' hon.

rid du en annan väg» — sa' dalkarlen åt åka-
ren, som red på trämärren.

»Träffadt» — sa' Knaggen, sköt ögat ur
mor sin.

»Tvungen» — sa' skeppar Dahlström, när
studenterna drogo hans jakt på land.

»Tryckt i år» — sa' Svedmark, snöt sig i
skjortan.

»Tiderna äro ombytliga» — sa' borgmästa-
ren, tjänstgjorde som brandvakt.

»Tillika ja!» — sa' Tinnerholm.

»Trafva gumma!» — sa' Karl Johan, skulle
försöka tala svenska.

»Tvi dig, så lik du är en menniska» — sa'
bonden om markattan.

»Tjensten går framför allt» — sa' lifgardi-
sten, red omkull mor sin.

»Tack för i fjol» — sa' tiggaren, kom igen
redan andra dagen.

»Torka dig om munnen, satbyting» — sa'
käringen till katten, som druckit ur hennes
grädde.

»Ta'n!» — sa' fan.

»Tvärtom!» — sa' han, som ramlade utför
trapporna.

»Tarflig kollekt» — sa' klockaren, fick en
byxknapp i häfven.

»Tack!» — sa' Fröberg, fick *en* gård.

»Tack, tack!» — sa' han, då han fick två.

»Tack och heder!» — sa' Flach till Sveder.

»Till exempel» — sa' Petter Hämpel.

»Tack och tack i evig tid» — sa' skräddaren, kysste skomakaren på örat.

»Tror du inte jag känner igen dig, fast du fått kapprock» — sa' gardisten om sillen, som var stekt i papper.

»Tätt, tätt med tocke der» — sa' bonden om suparne.

»Tag betalt för dopet med detsamma» — sa' bonden, skulle betala presten för vigseln.

»Tycker du jag är för gammal, så kan du låta mig vara» — sa' hästen åt åkaredrängen.

»Tack för lånet, hvar och en ska' igen sitt» — sa' hamnbusen räckte lusen åt kamraten.

»Tyst!» — sa' kälmasken till sparfven.

»Tag mig nu!» — sa' räfven, när jägarn föll framstupa och skottet gick af.

»Tranquilement!» — sa' Mobergskan.

»Tjenare!» — sa' Krusen.

»Ungdomen rasar» — sa' gumman, slog skallen i väggen.

»Upp, far, och segla sjelf, ty nu är sjön slut» — sa' pojken, som styrt skutan upp på land.

»Usch, hvad det går» — sa' Spångberg, valsade på Börsbalen.

»Utan hetta» — sa' madam Pihl.

»Upp med armarne» — sa' profossen Granberg åt delinqventen.

»Ut med ringen» — sa' Höökenberg.

»Utsupet!» — skref Wadman om karantänsspriten.

»Utropstecken» — sa' auktionisten om klubban.

»Usch! du kalla Östersjö» — sa' gumman, gick öfver Slussbron.

»Upplysningen stiger» — sa' bonden höjde lampan mot taket.

»Upp psaltare och harpa» — sjöng studenten för sitt värdsfolk, högaren och hans fru.

»Välkommen i det gröna» — sa' fan, kasta' mor sin i nässelhögen.

»Vet du inte hut, pojke, att likna Guds gåfvor vid bröd» — sa' gumman åt sin son.

»Voulez-vous?» — sa' Kruse.

»Vi träffas hos bundtmakarn» — sa' vargen till räfven.

»Var det inte väl att jag fick vara med» — jemrade sig skraddaren, som slapp in och fick stryk.

»Vexla mig den» — sa' Pihlman om byxknappen.

»Vänta du din fuling, det ska' få sitta tills mor kommer hem» — sa' pojken, som tuppen släppt någonting på näsan på.

»Väck icke björnen, som sofver» — sa' Liefvendahl, då han blef klappad på axeln.

»Vi presterskapet» — sa' klockaren till spögubben.

»Vi ska' tänka på'et» — sa' Kumlander om hyrans betalande.

»Vi ska' se på väfven» — sa' blinda Sara.

»Vi två äro ett» — sa' han, som åt upp maten för kamraten.

»Välkommen, o måne, min åldrige vän» — sa' Flodqvist, miste håret.

»Vis-à-vis, i alla fall» — sa' prosten, föll i rännstenen jemte sin fulle ledare.

»Vackert så!» sa' han, som fick en mört i tio ryssjor.

»Var god och hugg i högen» — sa' Nybom om tofskillingen.

»Välkommen till staden, smutsig i syna» — sa' Höken.

»Vid glasens klang» — sa' skomakaren, drack ur blötbljan.

»Väl att vi blefvo det varse» — sa' mjölnaren, när qvarnhjulet följde med strömmen.

»Väl möjligt» — sa' bonden, blef kallad för tjuf.

»Var detta rätta vägen?» — sa' bonden körde i sjön.

»Verlden är vid» — sa' gumman, kom in i nästa socken.

»Vattnet är vått i år» — sa' ekorren, seglade på barkbiten och blef våt om fötterna.

»Viljan är god, men köttet är svagt» — sa' hon, som försökte äta buljongsköttet.

»Visitera mig» — sa' han, som stulit kyssen.

»Vi träffas på Vernamo marknad» — sa' smålänningen åt fan.

»Vi måste alla den vägen gå (fara)» — sa' bonden, när suggan dog.

»Vi måste alla den vägen fara» — sa' gumman, stack sin gris.

»Visste inte fan att det var bröllop i huse» — sa' skålnallen, kom in i kyrkan, när presten började med: »Hvi kommer du härin och hafver icke bröllopskläder?»

»Vi äro icke noga om titlarne» — sa' fru Fibb.

»Ynka dig fan, som åker i varma pinnskrindor», — sa' bonden, som åkte på skogskälkarna.

»Ytan bedrager» — sa' hon, som föll igenom på svag is.

»Ynkelig färd» — sa' tuppen, när qvarnen följde med strömmen.

»Å inte» — sa' den döde, när likbåren törnade emot.

»Å ena sidan och å den andra» — sa' Grubbe.

»Å lite till» — sa' Schantzen.

»Åh, Gudbevars! dotra mi är väl inte nå-

got åbåke heller som hennes nåd» — sa' bondgumman skulle beskrifva dottern för grefvinnan.

»Åsnor!» — sa' Lamberg, när skomakaren ville bjuda honom på toddy.

»Ångern kommer sent» — sa' gumman gifte sig för fjerde gången.

»Åh! så mycket» — sa' pojken om råttlortarne.

»Ännu har ingen opartisk fått inträde under Kongl. Hofrättens sessioner» — sa' vaktmästaren till en rättssökande part.

»Ädlast är den dygd, som intet rosar sig sjelf» — sa' pojken, stod i skamvrån.

»Är det någon död, så kom bara fram» — sa' muraren, då ställningen ramlade.

»Ändan kröner verket» — sa' bagarn, satte sig i degträget.

»Ät bröd med, långnäbba» — sa' flickungen åt ormen, som drack mjölk ur hennes skål, och under det slog hon honom på hufvudet med skeden.

»Äkta ljusblått» — sa' färgaren, färgade grönt.

»Äras den, som äras bör» — sa' bonden, lyfte på hatten för borgmästarns sugga.

»Är du ledsen lillan?» — sa' höken, dansade med dufvan.

»Är det något mer?» — sa' Åbom, vaknade upp ur tankarne.

»Ännu kan han ta sig» — sa' slagtarn, bar huden på ryggen.

»Ändan kröner verket» — sa' målarn, satte sig på nymålade bordet.

»Ändock något!» sa' fan, fick se Åmål.

»Ändan kröner verket» — sa' murarn, satt på taknocken.

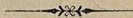
»Ära den, som äras bör» — sa' karingen, neg för skampålen.

»Ändock något» — sa' hönan, slukade diamanten i brist på korn.

»Ödet har alltid varit min lott, och öfvergifven af saknaden, står jag ensam kvar» — sa' källarmästar Österberg, skulle hålla tal.

»Ödet har alltid varit min lott» — sa' flickan, fann klädningen för trång.

»Ödet är sig alltid lika», sa' kattungen, hoppade i tjärpytsen.

rn, bar

, satte

l.

, satt

ingen,

e dia-

över-

ar» —

tal.

a' fic-

, hop-

~~~~~  
Pris: 75 öre.  
~~~~~